

ГЛАВА 16

За това, че трябва да обичаме роднините си по плът не по-малко от другите братя, ако те приемат същия начин на живот. А ако начинът им на живот е противоположен на този, трябва да ги избягваме, понеже нанасят вреда на душата

1. Из житието на свети Пахомий

Бече бяха минали много години, откакто Теодор - ученик на Пахомий, и при това най-ревностният - беше приел монашество. Пафнутий, брат на Теодор, дойде в манастира и помоли и той да стане монах. Но Теодор, като негов роден брат, не искаше да общува с него (понеже вече беше съблякъл от себе си ветхия човек) и Пафнутий много се огорчаваше от това и често плачеше. Щом узна за това, великият рече на Теодор:

- Към такива хора, брате, е добре в началото да проявяваме снизхождение. Току-що посаденото дърво се нуждае от грижи. По същия начин се нуждае от грижи и този, който едва започва подвига, докато още не се е изпълнил с благодат и не е укрепнал във вярата.

След тези думи Теодор послуша отца и както му беше наредено, започна във всичко да подкрепя брат си. Добре усвои думите на стареца.

2. Из житието на свети Иоаникий

Дъщерята на един придворен се разболя и цялото и тяло беше разслабено. Тя беше благочестива и се придържаше към християнските догмати. А зетят на светеца (мъжът на сестра му), напротив, беше лют до безумие иконоборец.

Блаженият излезе да ги посрещне и с молитва с кръстно знамение избави болната от тежкия недъг. Но що се отнася до зетя, светият, колкото и да го вразумяваше, не успя да го убеди да се откаже от безумието. Тогава, като презря роднинските чувства и като забрави заради благочестието родната кръв, светият прибягна към наказание - чрез молитва му отне зрението.

Така ревността за истинско богопочитание надделя над природата и истинската любов към Бога се оказа в него над роднинските чувства. Дъщерята на сановника в действителност нямаше родствена връзка с него, но почиташе християнските догмати и светият я избави от болестта. Той, обаче ослепи другия, макар да му беше зет, понеже онзи се опълчваше против божествените икони - като наказание за слепотата на ума му отне телесното зрение.

3. Из патерика

Имаше един благочестив човек, ревнител на живота по Бога, на име Карион. Той слушаше за блажения живот на подвижниците, почиташе го и като се устреми от цялото си сърце към него, сам, по своя воля,

дойде в скита. И понеже имаше роден син, го взе със себе си. Отглеждаше го там и всички знаеха, че му е роден син. Името на момчето беше Захария. Когато то порасна, това започна да съблазнява мнозина братя и сред тях се надигна голям ропот срещу него. Като чу това, авва Карион каза на сина си:

- Захария, стягай се да си вървим оттук, понеже отците роптаят.

- Авва - отвърна синът му - тук всички знаят, че съм ти син. А ако отидем на друго място, никой няма да каже, че съм ти син.

- Пригответи се - казва му старецът, - отиваме в Тиваида.

И отидоха там. Но едва се бяха настанили в една килия и бяха поживели няколко дни, и срещу сина се надигна същият ропот.

- Захария - казва авва Карион, - стягай се, отиваме в скита.

Отидоха, но и там след няколко дни се надигна ропот срещу тях.

Тогава синът му Захария отиде при Нитрийското езеро, съблече се и навлезе във водата, като се потопи чак до носа. Остана там толкова, колкото можа да издържи, докато тялото му не беше напълно обезобразено и той не заприлича на прокажен (това се получи, понеже солта и лугата, разтворени във водата на езерото, разядоха кожата му). Тогава той излезе от водата, облече си дрехата и се върна при баща си. Той едва го позна. А когато по обичая отидоха в храма за свето Причастие, свети Исидор презвитер получи

откровение за онова, което беше направил юношата.
Видя го и рече с удивление:

- Захария, чедо, миналата неделя ти дойде и се
причасти все още като човек, а сега си станал ангел.